

Liggen wij op koers?

Maar hoe weten we dat we al op de juiste koers liggen? Zijn we er soms niet te veel van overtuigd dat wij al de juiste richting hebben gekozen? We komen hiermee gelijk op het cruciale punt van deze queeste. Want wat is ons richtsnoer? Zijn we ons wel bewust van onze blinde vlekken? Hebben we het wel goed gedaan tot nu toe, en hoe kritisch zijn we dan wel op onze eigen gedragingen? Dat is geen gemakkelijke vraag. Men zal goede raadgevers als vrienden moeten hebben. Mensen die je onverbloemd een spiegel voorhouden. Soms hebben we voor zo'n vraag een heel leven nodig om er antwoord op te vinden. Zo'n richtsnoer, zo'n kompas moet je ook gebruiken samen met de omstandigheden waarin je verkeert. Want alleen een kompas gebruiken zonder je te bekommeren over de

omgevingsfactoren maakt een slechte schipper van je. Je zult op de klippen kunnen lopen of aan lager wal kunnen geraken, enz. Het blijft dus altijd 'schipperen'. Misschien moet ik zeggen, gelukkig maar. Daar worden we een beter mens van. Een mens is een sociaal wezen. We dienen rekening met elkaar te houden. Dat is geen offer, dat is een bestaansgrond van het menselijk bestaan. Maar soms gaat dat toch niet goed, omdat iemand geen rekening houdt met een/de ander, of te veel voor eigen voordeel gaat. Vaak loopt zoiets op de klippen. Die voorbeelden zijn er jammer genoeg in onze tijd te over. Maar het is een oud gegeven. De verhalen in het Oude Testament gaan soms ook over dergelijke misvattingen en conflicten. Ds. Marthe de Vries tilt in haar inspirerende preek een tipje van de sluier voor ons op. Een oeroud intermenselijk probleem, maar zo herkenbaar. Het 'wij-zij' denken of het verwisselen van het 'mijn en dijn' veroorzaakt veel leed, en dat is niet louter een gevolg van de overtuiging van het 'ware geloof'. Ze haalt daarbij het verhelderende boek van Jonathan Sacks aan: 'Niet in Gods naam'. Beiden: boek en preek zeer lezenswaard! De toon is gelijk gezet: soms kunnen we moeilijk met elkaar samenleven. Leest u daarvoor het stuk: 'Houd koers, genoeg is genoeg', waarin geschreven wordt dat extreme rijkdom armoede in de hand werkt. Het geeft ons te denken. Maar ook kunnen we niet zonder elkaar leven, zoals het in het gedicht: 'Wie alleen loopt, raakt de weg kwijt' tot uitdrukking komt. Luisteren naar je innerlijk kompas kan je soms antwoord geven over jouw rol in het geheel. Een kritische blik naar jezelf, vaak komen we er niet aan toe, echter verduidelijkt dat maar al te zeer welke koers je zou moeten nemen. Leest u daarvoor het prachtig geschreven stuk van Ans de Graaf-Blokland! U ziet dat wordt aardig navigeren. Gelukkig hebben we bakens! Misschien geeft één of meer speldenprikken u ook stof om na te denken. Er ligt geen eenduidige route voor u klaar. Maar wat geeft dat ongekende mogelijkheden! Tegen de klippen op! Veel leesplezier!

HvdW

